

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο
ΧΟΡΟΣ
ΤΗΣ
ΘΕΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χορός της Θεάς**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Δήμητρα Ιωάννου, 2020
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Magdalena Russocka/Trevillion Images, warayu/Shutterstock
© Φωτογραφίας οπισθοφύλλου: Marie-Lan Nguyen/Μουσείο του Λούβρου
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3579-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3580-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειασίας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο
ΧΟΡΟΣ
ΤΗΣ
ΘΕΑΣ

*Κάθε γυναίκα κρύβει μέσα της μια θεική πνοή.
Κάθε γυναίκα ντύνει με μαγεία τα βήματά της.
Ποιος είναι αυτός που θα μείνει ασυγκίνητος
στον Χορό της Θεάς;*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΞΑΡΧΟΣ

Η τελευταία ανάσα

*Π*ώς να μιλήσω ειλικρινά σε όλους αυτούς τους ανθρώπους απέναντί μου; Πώς να τους εξηγήσω τι συμβαίνει; Θα άντεχαν άραγε την αλήθεια;

Ο καθηγητής αρχαιολογίας Νικηφόρος Έξαρχος έσκυψε το κεφάλι προβληματισμένος.

Καθισμένοι στις άψογα στοιχισμένες καρέκλες της Μεγάλης Αίθουσας Τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών, καθηγητές, φοιτητές και πλήθος κόσμου είχαν δώσει το παρών στη σημερινή ημερίδα της Αρχαιολογικής Σχολής ειδικά για να ακούσουν εκείνον, όμως ο Νικηφόρος απλώς αδυνατούσε να μοιραστεί μαζί τους τη μεγαλύτερη ανακάλυψη της ζωής του.

Και συνάμα την πιο φοβερή!

Πήρε βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να αγνοήσει το βάρος του μυστικού που συνέθλιβε τους ώμους του και φόρεσε το ήρεμο προσωπείο με το οποίο αντιμετώπιζε τους φοιτητές του. Έτσι, κανείς δεν κατάλαβε τη θύελλα που λυσσομανούσε εντός του.

Κάρφωσε το γαλανό του βλέμμα στο ακροατήριο που βουβάθηκε αμέσως και άνοιξε τα χέρια σε μια κίνηση καλωσορίσματος.

Αυτό ήταν! Το σήμα είχε δοθεί και όλοι κρεμάστηκαν από τα χείλη του. Ήταν άλλωστε γνωστό πως ο Νικηφόρος ήταν χαρισματικός ρήτορας. Ποτέ στημένος και ποτέ ξύλινος, μιλούσε από την καρδιά του και οι ακροατές ρουφούσαν διψασμένοι τις πολύτιμες γνώσεις του. Σοβαρός αλλά όχι σοβαροφανής, γελαστός αλλά όχι ισοπεδωτικά οικείος, και πάντα άνετος στις συναναστροφές του, δημιουργούσε ενθουσιώδεις ακροατές, αφοσιωμένους φοιτητές, θερμούς φίλους και φανατικές θαυμάστριες.

Ήταν αλήθεια, ο Νικηφόρος Έξαρχος δεν ήταν ένας συνηθισμένος καθηγητής αρχαιολογίας.

Η εξεύρεση χαμένων αρχαιολογικών μνημείων παντός είδους ήταν ανέκαθεν το μεγάλο του πάθος· και η επιστροφή τους στην Ελλάδα είχε εξελιχθεί με τα χρόνια σε προσωπική του σταυροφορία. Γι' αυτόν τον σκοπό παρατούσε συχνά πυκνά τα έδρανα της Αρχαιολογικής Σχολής και ταξίδευε ανά την υφήλιο για τον εντοπισμό και την ανάκτηση αριστουργημάτων ξεχασμένων στον χρόνο. Οι φοιτητές σκοτώνονταν για να γίνουν μέλη της ομάδας του, βαθιά γοητευμένοι από τις ιστορίες και τις φήμες για τις περιπετειώδεις εξορμήσεις του, όμως εκείνος ανοιγόταν μόνο σε έναν κύκλο λίγων και εκλεκτών που μετριόνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Κοίταξε το ακροατήριο και ξεροκατάπιε, νιώθοντας ένα γαργαλητό να διατρέχει τον λαιμό του. Σήκωσε ασυναίσθητα το χέρι και άγγιξε το σημείο που τον ενοχλούσε, απολαμβάνοντας βαθιά μέσα του τη βόμβα που ήταν έτοιμος να ρίξει στην αίθουσα.

Απόψε δε θα μοιραζόταν μαζί τους τη μεγαλύτερη ανακάλυψη της ζωής του, που είχε συνταράξει τον ίδιο από κορυφής μέχρις ονύχων. Όχι, όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ επικίνδυνο και θα έπρεπε να περιμένει. Ήταν ευθύνη του να προστατέψει το συγκλονιστικό μυστικό από τα άπληστα αυτιά και τις αρπακτικές ψυχές που τον τριγύριζαν.

Μπορούσε όμως να τους δώσει μια δεύτερη σπουδαία επι-

τυχία, η οποία σίγουρα θα άφηνε άφωνο ολάκερο τον κόσμο του πνεύματος.

Χαμήλωσε τη φωνή του και έκανε μία μικρή παύση προτού προχωρήσει στην επόμενη φράση του, κορυφώνοντας την αδημονία του κοινού.

«Έτσι, λοιπόν, βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσω πως ο πάπυρος της Οξυρύγχου*, που πλέον βρίσκεται στα χέρια μας, περιέχει σημαντικά τμήματα του έργου Θησέας του μεγάλου τραγωδού Σοφοκλή. Μέχρι στιγμής είχαμε μόνο αποσπάσματα, ενώ τώρα αποκτούμε πολύ σαφέστερη εικόνα του κειμένου», ανακοίνωσε με χαμηλή φωνή, και η Μεγάλη Αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου σείστηκε από φωνές και χειροκροτήματα. Κάποιοι πετάχτηκαν όρθιοι ξετρελαμένοι, ενώ άλλοι άρχισαν να χειρονομούν έντονα.

Ο Νικηφόρος κούνησε συγκινημένος το κεφάλι. Η παραληρηματική αντίδραση αυτού του συγκεκριμένου κοινού ήταν τελικά η μεγαλύτερη ανταμοιβή. Μετά από μία πενταετία δύσκολων περιπλανήσεων σε Ευρώπη και Αφρική, απογοητεύσεων και δυσάρεστων επαφών με παράνομα κυκλώματα αρχαιοκάπηλων, ο πάπυρος είχε εντέλει βρεθεί, είχε αγοραστεί έναντι ενός αστρονομικού ποσού και είχε επιστρέψει στον τόπο όπου δικαιοματικά ανήκε.

Στην Ελλάδα!

Ο καταγιγισμός ερωτήσεων που ακολούθησε από τους συνταραγμένους αρχαιολόγους ήταν αναμενόμενος και ο Νικηφόρος απαντούσε υπομονετικά σε κάθε ερώτηση.

«Παρ' ότι, πιστέψτε με, δυσκολευτήκαμε πολύ, τελικά τον εντοπίσαμε στην Ισπανία», απαντούσε τώρα σε έναν γενειοφόρο μελετητή που τον κοίταζε με μάτια γουρλωμένα από την ένταση της στιγμής.

* Πόλη της Αιγύπτου, γύρω στα 160 χλμ. νοτιοδυτικά του Καΐρου.

Μόλις ολοκλήρωσε τη φράση του, όρμησαν άλλοι δέκα να προλάβουν την επόμενη ερώτηση.

«Συγχαρητήρια, κύριε καθηγητά, η ανακάλυψή σας είναι κάτι παραπάνω από εξαιρετική! Όμως, τι έχετε να μας πείτε για άλλα θρυλικά μνημεία που δεν έχουν βρει ακόμα τον δρόμο επιστροφής στη γενέτειρά τους;»

Η φωνή ακούστηκε ήρεμη, αλλά κατά έναν περίεργο τρόπο κατάφερε να σταματήσει το ξέφρενο σουσουρο στην αίθουσα, προφανώς γιατί ήταν εντελώς άσχετη με τη μεγάλη αποκάλυψη της ημέρας. Ο Νικηφόρος σήκωσε το βλέμμα, αναγνωρίζοντας τη φοιτήτρια που είχε μιλήσει.

Η νεαρή Δέσποινα Ρίγα ανήκε στον κύκλο των βοηθών του αιώνιου αντιπάλου του, του καθηγητή Λυκούργου Κωνσταντινίδη. Ο άκαμπτος και αυστηρός Κωνσταντινίδης διαφωνούσε κάθετα με τις ριζοσπαστικές μεθόδους του Νικηφόρου. Τον θεωρούσε ανεύθυνο, επειδή έπαιρνε πολύ συχνά άδειες, αναγκάζοντας άλλους να αναπληρώνουν τις διδακτικές του ώρες, τον αποκαλούσε χλευαστικά *Ιντιάνα* ή *Δον Κιχώτη*, πιστεύοντας ακράδαντα πως κυνηγούσε φαντάσματα και χίμαιρες, τσακωνόταν μαζί του για το παραμικρό αρχαιολογικό ζήτημα και, φυσικά, λάτρευε να τον φέρνει σε δύσκολη θέση.

Εξού και η ερώτηση της Δέσποινας Ρίγα!

Σίγουρα ετούτη εδώ είναι βαλτή, σκέφτηκε ξύνοντας αφηρημένα το μάγουλό του για να ανακουφίσει την αδιόρατη φαγούρα που του δημιούργησε το θράσος της νεαρής.

Γιατί προσπαθούσε να αμαυρώσει τη στιγμή ο γερο-παράξενος; Τι ήθελε πια και δεν το βούλωνε; Απόψε δικαιούνταν μια μικρή επιβράβευση – στο κάτω κάτω αυτή η αποστολή είχε στεφτεί με απόλυτη επιτυχία.

«Πού αναφέρεσαι, Δέσποινα;» τη ρώτησε ευγενικά. Εκείνη σηκώθηκε όρθια. Ένα ελαφρύ άτακτο μουρμουρητό ακολούθησε αυτή της την κίνηση.

Εκτός από πανέξυπνο μυαλό, αδιαμφισβήτητα η Δέσποινα Ρίγα διέθετε και μια παρουσία που δεν περνούσε απαρατήρητη.

«Μιλάω για αριστουργήματα που έχουν στοιχειώσει τα μυαλά των αρχαιολόγων αιώνες τώρα», του απάντησε θαρρετά.

«Όπως;»

«Να, για παράδειγμα, το αγαλματίδιο της *Νίκης του Περικλέους*», του απάντησε ξερά και ο Νικηφόρος ξεροκατάπιε με δυσκολία.

Δεν είναι δυνατόν! Πόσο τυχαία μπορεί να είναι αυτή η ερώτηση; σκέφτηκε, νιώθοντας τους ώμους του να σφίγγονται και τους παλμούς του να πολλαπλασιάζονται. Ρίγη διαπέρασαν τη σπονδυλική του στήλη και ένωσε το δέρμα του λαιμού και του προσώπου του ξαφνικά να παίρνει φωτιά. Αν τον είχε χαστουκίσει καταμεσής της αρχαιοπρεπούς αίθουσας, σίγουρα θα τον είχε σοκάρει λιγότερο. Ωστόσο ο καθηγητής κατάφερε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

«Πώς σκέφτηκες να ρωτήσεις ειδικά για το συγκεκριμένο έργο;» τη ρώτησε διερευνητικά, νιώθοντας μια περίεργη αίσθηση μουδιάσματος στη γλώσσα του.

Ψεύδιζε λίγο ή ήταν η ιδέα του; Να πάρει η ευχή, τόσο πολύ τον είχε ταραξει η ερώτηση της μικρής;

Σύνελθε, Νικηφόρε! διέταξε τον εαυτό του, παίρνοντας βαθιά ανάσα, όμως κατά περίεργο τρόπο ο αέρας δε γέμισε χορταστικά τα πνευμόνια του και η αναπνοή του ακούστηκε αφύσικα σφυριχτή.

«Αν το καλοσκεφτείτε, η ερώτησή μου δεν είναι αταίριαστη. Η *Νίκη* είναι ο μεγαλύτερος θρύλος των χαμένων ελληνικών θησαυρών. Ένα εμβληματικό έργο του Φειδία, για το οποίο έχουμε διαβάσει τόσα, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχουμε αντικρίσει ποτέ. Και όμως, δεκάδες αρχαία κείμενα και σημαντικές πηγές ανά τους αιώνες αναφέρουν πως το σύμπλεγμα

πράγματι υπάρχει και οι μαρτυρίες το περιγράφουν με λεπτομέρειες που συμφωνούν απόλυτα μεταξύ τους».

Ήξερε; Ήξεραν; Το μυστικό του κινδύνευε;

Ο Νικηφόρος έκανε και δεύτερη προσπάθεια να αναπνεύσει βαθιά, αλλά δεν τα κατάφερε. Στηρίχτηκε στο έδρανο με δύναμη μέχρι που οι κλειδώσεις του άσπρισαν. Ένωσε την καρδιά του έτοιμη να πεταχτεί από το στήθος του και μια ζάλη να πυκνώνει σαν ομίχλη στο μυαλό του και να θολώνει τη σκέψη του.

Το κοινό αναδούθηκε παραξενεμένο.

«...κύριε καθηγητά;» άκουσε στο βάθος την επίμονη φωνή της Δέσποινας Ρίγα που αναζητούσε απάντηση.

«Είστε καλά;» Η διοργανώτρια της ημερίδας, μια ξερακιανή γυναίκα με πολυκαιρισμένο γκρι ταγέρ και γυαλιά σε σχήμα πεταλούδας, έτρεξε αμέσως κοντά του, ανήσυχη για κάποιο πιθανό συμβάν που θα χάλαγε την τελειότητα της εκδήλωσης.

Προσπάθησε να γνέψει θετικά αλλά δεν τα κατάφερε, καθώς η έλλειψη οξυγόνου έκανε τα πνευμόνια του να καίνε και ο πανικός την καρδιά του να χτυπά ακόμη πιο γρήγορα. Οπισθοχώρησε τρεκλίζοντας από την έδρα, ενώ το πρόσωπό του που φλεγόταν έπαιρνε σιγά σιγά μια κοκκινωπή απόχρωση.

Το πλήθος είχε τώρα ζωντανέψει τρομαγμένο. Κάποιοι, ανήσυχοι, είχαν σηκωθεί όρθιοι, ενώ το σούσουρο απλώθηκε σαν κύμα στην αίθουσα, πληγώνοντας τη σοβαρή αυστηρότητα του χώρου.

Τι συνέβαινε στον καθηγητή Έξαρχο;

Τα πάντα έγιναν σε δευτερόλεπτα και μέσα σε μια κραυγή φρίκης που βγήκε σύσσωμη από τα στόματα όλων ο καθηγητής κατέρρευσε δίπλα στους μεγαλοπρεπείς ραβδωτούς κίονες.

«Είναι αλλεργικός! Δώστε του χώρο!» έφτασε στ' αυτιά του η αλαφιασμένη κραυγή της κόρης του.

Χριστέ μου, ακούγεται τρομαγμένη! σκέφτηκε ο Νικηφόρος, συνειδητοποιώντας τη σοβαρότητα της κατάστασης αλλά ταυτόχρονα αντλώντας θάρρος.

Η Νίκη είχε δίκιο, δεν ήταν καρδιακή προσβολή, ήταν η αλλεργία του! Πώς δεν το είχε σκεφτεί ο ανόητος μέσα στην ένταση της στιγμής; Ευτυχώς, η κόρη του ήξερε επακριβώς τι έπρεπε να κάνει!

Η Νίκη Έξαρχου όρμησε σαν βέλος κοντά του, σπρώχνοντας δυνατά τους υπεύθυνους που είχαν συγκεντρωθεί γύρω του.

«Κάντε πίσω!» άκουσε την αποφασιστική φωνή του Μάρκου Απέργη, του αγαπημένου του φίλου, και προσπάθησε να στραφεί προς το μέρος του.

«Μάρκο, γρήγορα στο γραφείο του διευθυντή, έχει αφήσει το τσαντάκι του με την ένεση της αδρεναλίνης. Την κουβαλάει πάντα μαζί του. Βιάσου!» τον διέταξε η Νίκη, γονατίζοντας δίπλα στον πατέρα της.

Εκείνος δε χρειάστηκε δεύτερη κουβέντα και ο καθηγητής ένιωσε τα δυνατά του βήματα να πνίγονται στο παχύ χαλί, καθώς έτρεχε προς την έξοδο.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του, βλέποντας τα μαύρα λουλούδια της ασφυξίας να ανοίγουν τα ζοφερά πέταλά τους στο οπτικό του πεδίο και αγωνίστηκε να πάρει ανάσα. Μάταια. Όλοι οι αγωγοί που θα επέτρεπαν στο πολύτιμο οξυγόνο να τον κρατήσει στη ζωή ήταν κλειστοί λόγω του αλλεργικού σοκ που βίωσε το σώμα του αυτή τη στιγμή· και ο τρόμος του ήταν απερίγραπτος.

Πνιγόταν! Ασφυκτιούσε!

«Πατέρα, κάνε κουράγιο! Κρατήσου, ο Μάρκος έρχεται!» άκουσε τη φωνή της Νίκης και είδε το περίγραμμα του προσώπου της κοντά στο δικό του.

Η αγωνία για την επόμενη ανάσα είχε φτάσει στο απροχώρητο. Ο Νικηφόρος έβλεπε τώρα τις φιγούρες της οροφωγραφίας να διαλύονται σε περίεργα ακανόνιστα σχήματα και τα μπλε διακοσμητικά μοτίβα της οροφής να λιώνουν πάνω στις στιβαρές μαρμαρίνες κολόνες με τα γκριζα νερά.

«Νικηφόρε! Θεέ μου!» άκουσε τη φωνή της Μαργαρίτας, της

συντρόφου του, και ένωσε τα κρύα της δάχτυλα να αγγίζουν το φλεγόμενο, παραμορφωμένο του πρόσωπο.

Ο Νικηφόρος γύρισε με κόπο το κεφάλι και αντίκρισε το σκιαγμένο της βλέμμα καθώς και τη μικρή ομήγυρη των ανθρώπων που τους παρακολουθούσαν λίγα μέτρα μακριά τους. Ανάμεσά τους ο Κωνσταντινίδης τον κοιτούσε με ανεξιχνίαστη έκφραση, δίπλα σε αυτό το αντιπαθητικό βρομόπαιδο, τον λέκτορα Στέφανο Βρεττό. Ο πιο αγαπημένος του φίλος, ο καθηγητής Κίμωνας Διαλυνάς, έμοιαζε να έχει παραλύσει από τα όσα συνέβαιναν, ενώ η συνάδελφός τους η Αγνή Αργυρού τον κοιτούσε σαν χαμένη, σφίγγοντας στα χέρια της την τεράστια τσάντα της. Παραδίπλα η βαρόνη Ζηνοβία φον Σουάρζενμπεργκ είχε αρπάξει απεγνωσμένα το χέρι της παλιάς βοηθού του της Αντιγόνης, που παρακολουθούσε τη σκηνή άσπρη σαν το πανί.

Σε διαφορετική περίπτωση ο καθηγητής θα διασκέδαζε με τις αντιδράσεις τους, όμως τώρα το μαρτύριό του είχε φτάσει στο απροχώρητο.

Θα πέθαινε; Αυτό ήταν;

Ετούτη η σκέψη έκανε την καρδιά του να κλοτσήσει ακόμα πιο δυνατά, ενώ οι απελπισμένες φωνές της κόρης του και της συντρόφου του δε βοηθούσαν καθόλου την κατάσταση.

«Πού στην ευχή είναι ο Μάρκος;» ούρλιαξε τώρα υστερικά η Μαργαρίτα.

Τα θολά μάτια του Νικηφόρου πέρασαν ένα ένα τα γνώριμα πρόσωπα στην αίθουσα, και τότε συνέβη κάτι περίεργο. Ένα από αυτά τα πρόσωπα άλλαξε, απόλυτα σίγουρο πως κανένας δεν κοίταζε προς τη μεριά του. Εκείνα τα μάτια τον κοίταζαν τώρα μισόκλειστα, ευχαριστημένα λες από το βασανιστήριό του. Εκείνα τα χείλη μισάνοιξαν σε ένα χαϊρέκακο χαμόγελο και τότε ένωσε μια επιφοίτηση να σκίζει τα σκοτάδια του μυαλού του.

Αυτή η κατάσταση δεν ήταν τυχαία! Ήταν μια προσεκτικά σχεδιασμένη απόπειρα δολοφονίας!

Μονομιάς τα κατάλαβε όλα! Και πάνω από όλα συνειδητοποίησε ποιος ήταν ο ζοφερός εχθρός που δε δίσταζε να σκοτώσει για να βάλει χέρι στον αμύθητο θησαυρό που ο ίδιος προστάτευε.

Έπρεπε να προλάβει. Έπρεπε οπωσδήποτε να μιλήσει, αλλιώς το μυστικό του θα χανόταν μαζί με τον ίδιο. Όλα είχαν γίνει τόσο γρήγορα, ώστε δεν είχε μοιραστεί με κανέναν τις εξελίξεις.

«Νίκη...» ψιθύρισε με σβησμένη φωνή. «Νίκη...»

«Εδώ είμαι, πατέρα», του απάντησε εκείνη βιαστικά και έσκυψε από πάνω του. «Κάνε κουράγιο!» του είπε, σφίγγοντάς του δυνατά το χέρι, αλλά εκείνος της έγνεψε να τον πλησιάσει ακόμα περισσότερο.

«Νίκη... Βρες τη... Νίκη... Βρες τον μηχανισμό... Βρες τους Πενήντα Πέντε... Πρόσεξε, κίνδυνος... Κινδυνεύεις... Υποσχέσου μου... υποσχέσου μου...» της ψιθύρισε με αγωνία.

Οι λέξεις του δεν έβγαζαν νόημα, εκείνη κούνησε ζωηρά το κεφάλι, ενώ δάκρυα αυλάκωναν τα μάγουλά της.

«Σ' το υπόσχομαι», του είπε κι ένωσε το σώμα του να συσπάται ανεξέλεγκτα. «Βοήθεια, Χριστέ μου, βοήθεια!» Λίγες καταστάσεις δεν είχε καταφέρει να υπερνικήσει στη ζωή της η Νίκη Έξαρχου, αλλά ετούτη ήταν μία από αυτές.

Ποτέ δεν έγινε έγκαιρα η ένεση αδρεναλίνης που θα είχε σώσει τη ζωή του πατέρα της.

Ο Μάρκος εμφανίστηκε λαχανιασμένος και ταραγμένος στο άνοιγμα της πολυτελούς ξύλινης πόρτας με τα σταυρωτά τζαμιλίκια. Στα χέρια του δεν κρατούσε τίποτα.

Το μαύρο δερμάτινο τσαντάκι του Νικηφόρου είχε εξαφανιστεί!

Και ο καθηγητής Νικηφόρος Έξαρχος ήταν νεκρός!

ΝΙΚΗ

Και τώρα μόνη;

*Π*ώς μπόρεσες να φύγεις; Πώς μπόρεσες να με αφήσεις ολομόναχη;

Η Νίκη Έξαρχου ξεροκατάπτε για να διώξει τον οδυνηρό κόμπο που της έφραζε τον λαιμό και έστρωσε για πολλοστή φορά τις ανύπαρκτες ζάρες του μαύρου της ταγέρ.

Πάντα ατσαλάκωτη, πάντα στην πένα, ακόμα και σήμερα που η καρδιά της είχε γίνει κομμάτια, είχε υποδεχτεί τους ανθρώπους που είχαν έρθει να συνοδεύσουν τον καθηγητή στην τελευταία του κατοικία αξιοπρεπής, χλωμή και αδάκρυτη. Κανείς δεν καταλάβαινε τη λαίλαπα που κατέκαιγε τα σωθικά της, και η ίδια θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να δείξει την ελάχιστη αδυναμία. Αλλά έτσι ήταν η Νίκη, από μικρό παιδί ακόμα. Δεν ανεχόταν το παραμικρό ψεγάδι στην εμφάνισή της, στη δουλειά της, στη ζωή της γενικότερα, και το ίδιο ακριβώς απαιτούσε ως ενήλικη από τον εαυτό της και τους άλλους γύρω της.

Μετά την κηδεία του καθηγητή, είχε παραθέσει ένα άψογο αποχαιρετιστήριο γεύμα στο αρχοντικό της οδού Αρετούσας*. Οι σανίδες σωτηρίας της, οι κολλητές της φίλες, η Κατε-

* Ο πρώτος παράλληλος της οδού Θεωρίας, του περιφερειακού δηλαδή της Ακρόπολης.

ρίνα και η Ζένια, είχαν σταθεί σαν βράχοι δίπλα της φροντίζοντας ως και την παραμικρή λεπτομέρεια. Όμως, τώρα η ώρα είχε πάει πέντε και τα κορίτσια είχαν αποχωρήσει κατάκοπα, ενώ και η ίδια ένιωθε πως είχε φτάσει πλέον στα όριά της. Αν έσφιγγε ακόμα ένα σοβαρό χέρι και αν άκουγε άλλον έναν παρηγορητικό λόγο, ειλικρινά θα έβαζε τις φωνές. Η απρόσωπη μάσκα της θα θρυμματιζόταν σε χίλια κομμάτια κι εκείνη θα ούρλιαζε τόσο δυνατά, που θα την άκουγαν ως και οι φύλακες στον βράχο της Ακρόπολης!

Γι' αυτόν τον λόγο είχε αφήσει τον Μάρκο –ο Θεός να τον ευλογεί!– να καθίσει με τους τελευταίους επισκέπτες και εκείνη είχε βρει καταφύγιο στο ένα από τα δύο ανεξάρτητα κτίσματα της αυλής, το περίπτερο που στέγαζε το εργαστήριο του πατέρα της.

Τα λεπτά της χείλη σφίχτηκαν σε μία ίσια γραμμή καθώς κοίταξε τριγύρω. Η παρουσία του Νικηφόρου κυριαρχούσε στον χώρο. Μπορούσε να νιώσει την ανάσα του σε κάθε γωνιά και το ανάλαφρο χάδι του στον ώμο της.

Γιατί μου το έκανες αυτό; τον ρώτησε σιωπηλά.

Λες και θα 'παιρνε κάποια απάντηση... Και άλλη βαθιά ανάσα, κι άλλος βουβός λυγμός, που όμως δεν μπόρεσε να λυτρώσει την πληγωμένη της καρδιά.

Σήκωσε το κεφάλι και αντίκρισε τα μπρούντζινα λεπτοδουλεμένα κλουβιά, που έλαμπαν στις τελευταίες πινελιές του θλιμμένου δειλινού που τρύπωνε από τα παράθυρα. Ακόμα και αυτά τα καναρίνια του Νικηφόρου, που συνήθως χαλούσαν τον κόσμο με τα κελαηδήματα και τις τρίλιες τους, σήμερα την κοίταζαν με τα μαύρα πανέξυπνα ματάκια τους άλαλα να περιφέρεται στον χώρο. Η Νίκη κοίταξε με συμπόνια τις κίτρινες και πορτοκαλιές χνουδωτές μπαλίτσες που είχαν κουρνιάσει ανόρεχτα, και ξαφνικά ένιωσε βέβαιη πως είχαν καταλάβει κι εκείνη τη συμφορά που είχε χτυπήσει το σπιτικό τους.

Εκτός από τα ζώα, ο καθηγητής λάτρευε και τη φύση κι έτσι μια μικρή ζούγκλα από λογής λογής φυτά χάριζε τη δροσιά και το χρώμα της στο στρογγυλό ψηλοτάβανο δωμάτιο με τη μαρμάρινη επένδυση στους τοίχους και τα μεγάλα παράθυρα τριγύρω. Τα σπαθωτά φύλλα της τεράστιας δράκαινας θρόισαν κάτω από τα παγωμένα δάχτυλά της και η ομορφιά του φυλλοδεντρου υπογράμμιζε την έλλειψη της αγαπημένης παρουσίας που δε θα επέστρεφε ποτέ πια εδώ...

Τα χείλη της Νίκης τρεμούλιασαν πονεμένα, αλλά κατάφεραν να χαλαρώσουν σε ένα αδύναμο χαμόγελο όταν στάθηκε πίσω από τον πάγκο εργασίας με τις κατασκευές του Νικηφόρου. Το χέρι της άγγιξε το μπρούντζινο μετάλλιο με τη θεά Νίκη που φορούσε πάντοτε γύρω από τον λαιμό της, έργο και αυτό του καθηγητή.

Έπρεπε να το παραδεχτεί, οι Έξαρχοι ήταν όλοι τους ιδιόρρυθμοι άνθρωποι και ο πατέρας της σίγουρα αποτελούσε το πιο αντιπροσωπευτικό τους δείγμα. Οπωσδήποτε η αρχαιολογία ήταν το πάθος του και γι' αυτό λίγοι γνώριζαν πως ήταν συνάμα ένας εξαιρετικός αργυροχρυσοχόος. Είχε μάθει την τέχνη από τον παππού της, τον επίσης γνωστό αρχαιολόγο Νικόλαο Έξαρχο, ο οποίος είχε το ίδιο χόμπι και πρώτος εκείνος είχε εγκαταστήσει το εργαστήριό του σε ένα από τα δίδυμα κυκλικά μαρμάρινα περίπτερα στη μεγάλη αυλή του αρχοντικού. Στο δεύτερο περίπτερο στεγαζόταν το παρεκκλήσι του Αγίου Νικολάου, στο οποίο εκκλησιαζόταν η οικογένεια τις γιορτές.

Το αρχοντικό των Έξαρχων διέθετε κι εκείνο τη δική του ιδιαίτερη ιστορία, αντικατοπτρίζοντας λες τον εκκεντρικό χαρακτήρα της οικογένειας. Το νεοκλασικό κομψοτέχνημα του Θεόφιλου Χάνσεν εδώ και δυόμισι αιώνες έστεκε μεγαλόπρεπο στον πρώτο παράλληλο δρόμο της οδού Θεωρίας, του περιφερειακού δρόμου που αγκαλιάζει τον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης. Είχε ολοκληρωθεί το 1846, λίγο πριν αναχωρήσει ο διάση-

μος αρχιτέκτονας μόνιμα για τη Βιέννη και ήταν το μόνο κτίριο μαζί με το αστεροσκοπείο των Αθηνών στο οποίο είχε υπογράψει την περίφημη εντολή «*Servare Intaminatum*»*.

Η Νίκη δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί έπρεπε να μείνει ανέπαφο το συγκεκριμένο κτίριο, ούτε γιατί κανένας Έξαρχος δεν το είχε ανοίξει ποτέ στο κοινό, παρ' ότι κατά καιρούς διάφοροι φορείς είχαν ζητήσει να επισκεφτούν και να μελετήσουν εκ των έσω αυτό το αριστούργημα. Τώρα που το σκεφτόταν, αυτό θα το διόρθωνε η ίδια κάποια στιγμή στο μέλλον, στη μνήμη του πατέρα της.

Εκείνου που έφυγε νωρίς... Εκείνου που είχε υποσχεθεί πως θα ήταν πάντα στο πλευρό της...

Τα λεπτά της χαρακτηριστικά πέτρωσαν καθώς το μυαλό της κατακλύστηκε από την επόμενη σκέψη.

Προφανώς ο πατέρας της δεν ήταν ιδιαίτερα καλός στο να κρατά τις υποσχέσεις του!

Ήδη από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, ο Νικηφόρος την αποκαλούσε πριγκίπισσά του. Την αγκάλιαζε σφιχτά και της ορκιζόταν πως ήταν όλος ο κόσμος του· πως οποιοσδήποτε άλλος ερχόταν δεύτερος στη ζωή του. Μετά από εκείνη.

«Όμως, τελικά δεν έγινε έτσι ακριβώς...» μονολόγησε κυνικά, καρφώνοντας τα μάτια της στο παράθυρο. Απέναντι στο σπίτι είχαν ήδη ανάψει τα φώτα και οι κοπέλες του κέτερινγκ μάζευαν τα πιάτα στην κουζίνα πίσω από το θαμπωμένο τζάμι.

Ήταν ακριβώς εννέα χρόνων, όταν τον άκουσε να ομολογεί στη μητέρα της την αλήθεια. Μια αλήθεια που τράβηξε μια για πάντα το χαλί της ευτυχίας κάτω από τα ανυποψίαστα πόδια της και βύθισε τη μικρή Νίκη σε μια ζοφερή άβυσσο ανασφάλειας στην οποία παράδερνε μέχρι σήμερα.

«Συγχώρησέ με, Ευθυμία, αλλά βαθιά μέσα σου το ήξερες κι εσύ η ίδια πως κάποτε θα συνέβαινε. Εμείς οι δυο αγαπηθήκα-

* Να μείνει ανέπαφο.

με, όμως ποτέ δεν ερωτευθήκαμε. Ήμαστε τόσο νέοι όταν ήρθε το παιδί κι όλα έγιναν τόσο γρήγορα...» έλεγε ο Νικηφόρος στη σύζυγό του· και η μικρή Νίκη είχε ζαρώσει κατάχλωμη.

Είχε καταλάβει. Ο μπαμπάς το είχε πει ξεκάθαρα, το λάθος ήταν δικό της! Εκείνη έφταιγε! Εκείνη τα είχε χαλάσει όλα!

Αργότερα έμαθε πως στην πραγματικότητα όφειλε την ύπαρξή της σε ένα νεανικό στραβοπάτημα του λαμπρού φοιτητή Νικηφόρου με τη νεαρή υπηρέτρια του σπιτιού, η οποία εξαιτίας της εγκυμοσύνης της προβιβάστηκε σε κυρία καθηγητού! Ο Νικηφόρος σεβάστηκε απόλυτα τη σύζυγο που αναγκάστηκε να παντρευτεί, παρ' ότι ήταν δύο άνθρωποι αταίριαστοι στα πάντα: στη μόρφωση, στην καλλιέργεια, στην κοινωνική θέση, στα ενδιαφέροντα και στη συνολική κοσμοθεωρία.

Όμως, χωρίς να το επιδιώκει, του είχε χτυπήσει την πόρτα ένας έρωτας σαρωτικός με μια γυναίκα φινετσάτη και απόλυτα ταιριαστή κι εκείνος είχε παραδοθεί στη μαγεία του ολοσχερώς. Όπως ήταν φυσικό, η μάνα της δηλητηριάστηκε από αυτή την αποκάλυψη και στη συνέχεια δηλητηρίασε και την κόρη της με απύθμενη ζήλια για την Ακατονόμαστη – μόνο έτσι αποκαλούσε την ερωμένη του Νικηφόρου, αρνούμενη μετά βδελυγμίας να χρησιμοποιήσει το όνομά της. Στην πραγματικότητα την έλεγαν Αλεξία Σταμάτη, δίδασκε σε ελληνικό σχολείο του Λονδίνου, ήταν πολύ όμορφη και τον είχε κάνει να πάρει ριζικές αποφάσεις για τη συνέχεια της ζωής του.

Η κατάσταση περιπλέχτηκε ακόμα περισσότερο, γιατί γρήγορα έμαθαν πως στην πραγματικότητα ο εχθρός δεν ήταν μόνος αλλά διπλός. Τα γεγονότα έλαβαν τη μορφή χιονοστιβάδας, καθώς η Ακατονόμαστη έφερε στον κόσμο την ετεροθαλή αδελφή της Νίκης, μια δεύτερη μικρή Ακατονόμαστη που είχε πάρει το μυαλό του Νικηφόρου με τα γλυκά νάζια και τα μωρουδίστικα τερτίπια της.

Η Νίκη είχε νιώσει τότε τον ουρανό να πέφτει στο κεφάλι

της. Πάντα λαχταρούσε μια αδελφή με γαλανά μάτια σαν του μπαμπά και αφράτα ροδαλά μάγουλα. Θα την πρόσεχε, θα την έντυνε σαν κούκλα και θα έπαιζε μαζί της, διασκεδάζοντας έτσι τη μοναξιά που ένιωθε στο μεγάλο αρχοντικό. Ονειρευόταν πως θα έκαναν ομάδα οι δυο τους ενάντια στους μεγάλους, οι οποίοι διέθεταν στο βαρετό οπλοστάσιό τους όλα τα πρέπει και τα μη. Παρακαλούσε πολύ τους γονείς της να της κάνουν αυτό το δώρο, όμως όχι έτσι όπως έγινε τελικά! Από όλους τους τρόπους ο μπαμπάς είχε διαλέξει τον χειρότερο, διαλύοντας το σπίτι τους και την ψυχή της!

Δεν ήταν πια η πριγκίπισσά του! Η αλλαγή στη συμπεριφορά του ήταν ολοφάνερη. Μπορεί ο ίδιος να κατοικούσε μαζί τους στο σπίτι της οδού Αρετούσας, αλλά το μυαλό και η ψυχή του ήταν διαρκώς κοντά στις Ακατονόμαστες. Εκείνες ήταν η πραγματική του οικογένεια. Κοντά τους ποθούσε να βρίσκεται. Δεν αγαπούσε τη μάνα της. Και δεν αγαπούσε πια κι εκείνη!

Έτσι, το αυθόρμητο, χαρούμενο κορίτσι σιγά σιγά μετατράπηκε σε ένα εσωστρεφές θλιμμένο πλάσμα που είχε τη βαθιά πεποίθηση ότι ήταν ανεπιθύμητο. Φυσικά, η μητέρα της δεν είχε την ευαισθησία ή τη διάθεση να αγκαλιάσει και να προφυλάξει την ευαίσθητη παιδική ψυχή. Ούτως ή άλλως, ήταν απασχολημένη με τον δικό της προσωπικό αγώνα και απόλυτα αποφασισμένη να μην αφήσει κανέναν να χαλάσει το πολύτιμο σπίτι της. Μπορεί να ήταν εντελώς αμόρφωτη και αδαής, αλλά σίγουρα ήταν από εκείνες που η μητέρα του Νικηφόρου χαρακτήριζε «κωλοπετσωμένες» και απόλυτα ικανές να στρέψουν την κατάσταση προς όφελός τους.

«Μόνο πάνω από το πτώμα μου θα τον πάρει», γρύλιζε η Ευθυμία, σφίγγοντας τα δόντια και κοιτώντας την κόρη της με μάτια που γυάλιζαν.

Την τρώμαζε τη Νίκη αυτό το βλέμμα. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της λάτρευε τον πατέρα της, ενώ ποτέ δεν τα εί-

χε βρει με τη μητέρα της, όμως πλέον ήταν η μόνη σύμμαχος που της είχε απομείνει. Ποτέ δεν έμαθε πώς η καπάτσα Ευθυμία κράτησε τον Νικηφόρο ως το τέλος της ζωής της. Ποτέ δεν έμαθε γιατί ο πατέρας της δεν παντρεύτηκε την Αλεξία, ενώ την είχε ερωτευτεί ως το μεδούλι. Ποτέ δεν έμαθε γιατί δεν έφερε τη νέα του οικογένεια στην Ελλάδα και στο σπιτικό της οδού Αρετούσας, όπως σχεδίαζε. Ποτέ δεν έμαθε γιατί η ίδια και η μάνα της παρέμειναν τελικά μαζί του στο αρχοντικό. Όμως κάποια στιγμή οι μάχες δόθηκαν, η παρτίδα κερδήθηκε και η Ευθυμία κηρύχτηκε η αδιαμφισβήτητη νικήτρια, θέτοντας τους επαχθείς όρους της στον ηττημένο Νικηφόρο.

Οι Ακατονόμαστες θα παρέμεναν τελικά στην Αγγλία, χιλιάδες μίλια μακριά τους και ουδέποτε θα έρχονταν σε επαφή μαζί τους. Η ύπαρξη της μικρής Ακατονόμαστης θα παρέμενε μυστικό επτασφράγιστο στον κύκλο τους και οι γνωστοί τους θα ήξεραν πως ο Νικηφόρος έχει μόνο μία κόρη! Τη Νίκη Έξαρχου! Τη δική της κόρη!

Όπως ήταν φυσικό, η Νίκη μεγάλωσε φορτωμένη μπόλικο μίσος για τις δυο γυναίκες που στην ουσία κατέστρεψαν την οικογένειά της και έκλεψαν την καρδιά του πατέρα της, ενώ κάθε συζήτηση γύρω από αυτό το θέμα αποτελούσε τρομερό ταμπού και κοβόταν στη στιγμή. Στην πραγματικότητα δε γνώριζε τίποτα για τη μικρή Ακατονόμαστη, παρά μόνο ένα όνομα που κατά λάθος γλίστρησε μια μέρα από το στόμα του Νικηφόρου:

Ηλέκτρα!

Το όνομα της γιαγιάς της!

Και τότε ήταν η δεύτερη φορά που έχασε τον κόσμο η Νίκη.

Αδυνατούσε καν να το πιστέψει. Σαν να μην τους έφτανε ο πατέρας της, οι Ακατονόμαστες είχαν απλώσει ήδη τα πλοκάμια τους για να γραπώσουν και τους υπόλοιπους συγγενείς της...

Καθώς η ίδια η Νίκη ήταν φτυστό αντίγραφο της μητέρας της, έπρεπε να προσπαθήσει σθεναρά για να γίνει αποδεκτή,

ιδιαίτερα από τους γονείς του Νικηφόρου που πάντα έβλεπαν με μισό μάτι την Ευθυμία. Έτσι, ρίχτηκε στον αγώνα και εξελίχθηκε στο πρότυπο που εκείνοι ονειρεύονταν· στην κόρη που θαύμαζαν, και στην εγγονή που τους έκανε περήφανους.

Φυσικά, έγινε αρχαιολόγος, κατά τη σφοδρή επιθυμία του πατέρα της και του παππού της και ούτε καν διανοήθηκε να τους χαλάσει το χατίρι.

Δες και δεν υπήρχαν άλλα επαγγέλματα! σκέφτηκε, μισοκλείνοντας κοροϊδευτικά τα μάτια. Παρ' ότι πέντε γενιές αρχαιολόγων ήταν ένα γεγονός υπερβολικό, ακόμα και σε μία οικογένεια σαν τη δική τους, η Νίκη Έξαρχου ήταν πλέον η πιο ταλαντούχα λέκτορας της Αρχαιολογικής Σχολής, με λαμπρό βιογραφικό, δυνατές μεταπτυχιακές σπουδές σε πανεπιστήμια της Ελλάδας και του εξωτερικού και εξαιρετικές δημοσιεύσεις.

Άγγιξε τα όμορφα αρχαιοπρεπή κοσμήματα που βρίσκονταν μισοτελειωμένα στον πάγκο του Νικηφόρου και κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι. Δεν ήξερε πώς είχε εξελιχθεί η περίφημη Ηλέκτρα –ούτε καν την ένοιαζε άλλωστε–, όμως είχε μάθει τι είχε απογίνει η μητέρα της.

Οι επιταγές της Μοίρας υπήρξαν τραγικές και σκληρές και ο Νικηφόρος Έξαρχος έχασε τις δύο γυναίκες που σημάδεψαν τη ζωή του μέσα σε έναν μήνα. Η Νίκη στέναξε, νιώθοντας ένα τίμημα λύπης για τον πατέρα της. Για μία ακόμη φορά ο έρωτας είχε γλιστρήσει σαν την άμμο μέσα από τα δάχτυλά του, αφήνοντάς τον μόνο και δυστυχισμένο. Η περίπτωση της Ευθυμίας ήταν εξηγήσιμη. Η ζήλια που τη δηλητηρίαζε τόσα χρόνια μετατράπηκε σε καρκίνο που της ροκάνισε τα σωθικά και τελικά τη σκότωσε πριν από τέσσερα χρόνια. Τότε η Νίκη έκοβε το κεφάλι της πως ο πατέρας της θα την εγκατέλειπε για τις δύο Ακατονόμαστες. Στο κάτω κάτω, πλέον είχε εκλείψει το στιβαρό αντίβαρο που τον κρατούσε κοντά της και εξισορροπούσε τις καταστάσεις.

Όμως, τίποτα τέτοιο δε συνέβη. Θυμόταν καλά εκείνη τη νύ-

χτα που είχε μπει στο εργαστήριό του για να τον βρει κουλουριασμένο στο κρύο πάτωμα να κλαίει σαν μικρό παιδί. Ο Νικηφόρος σπάνια έπινε, όμως εκείνη τη νύχτα τον είδε να παραδέρνει στον εφιάλτη ενός άγριου μεθυσιού σε μία προσπάθεια να αποδράσει από τη ζοφερή πραγματικότητα και να μουδιάσει για λίγο τον πόνο που τον τσάκιζε.

Από τις διακεκομμένες του φράσεις έμαθε τότε πως ο δαίμονας της ζωής τους, η Αλεξία Σταμάτη, είχε σκοτωθεί σε αυτοκινητιστικό ατύχημα στο Κίνγκστον κοντά στον ποταμό Τάμεση, αφήνοντας τη μικρή Ακατονόμαστη ολομόναχη. Καμία ευχαρίστηση δεν είχε νιώσει τότε. Μόνο πίκρα. Αφόρητη πίκρα.

Οι δυο μεγάλες αντίπαλες ήταν νεκρές!

Αυτές οι γυναίκες, που δεν είχαν γνωρίσει ποτέ η μία την άλλη, είχαν οριστεί αντίζηλες σε έναν άδικο αγώνα που τελικά δεν είχε νικητές, παρά μόνο ηττημένους. Η μία κρατούσε δεμένο τον Νικηφόρο, αλλά ποτέ δεν κατέκτησε την καρδιά του, και η άλλη κέρδισε πανηγυρικά στον έρωτα, όμως ποτέ δεν κατάφερε να τον κάνει πραγματικά δικό της.

«Η Ηλέκτρα δεν έχει κανέναν πια, μόνο εμένα...» της είχε ψιθυρίσει ο Νικηφόρος στη συνέχεια για τη δεύτερη κόρη του και την είχε ικετεύσει να του επιτρέψει να φέρει τη μικρή Ακατονόμαστη κοντά τους στην Αθήνα.

Είχε τσακωθεί πολύ άσχημα με τον πατέρα της εκείνη τη νύχτα. Δεν ήταν αυτή η πρόθεσή της – έβλεπε ξεκάθαρα πόσο τον είχε λυγίσει η οδύνη για τον χαμό της Αλεξίας. Όμως το να αντικρίσει τη δική της αντίζηλο και να της επιτρέψει να μπει στη ζωή της και να την κάνει άνω-κάτω, όχι μόνο δεν ήταν εύκολο για εκείνη, της ήταν απλά αδιανόητο! Ασύλληπτο!

Τελικά, η ζωή τους συνεχίστηκε όπως και πριν και η μικρή Ακατονόμαστη δεν πάτησε ποτέ το πόδι της στην Αθήνα. Η Νίκη ήξερε πως ο πατέρας της την επισκεπτόταν συχνά και πάντα ένιωθε χάλια κατά τη διάρκεια της απουσίας του.

Θα γυρνούσε άραγε πίσω αυτή τη φορά;
Μήπως την παρατούσε κι έμενε οριστικά κοντά στην άλλη;
Μήπως την έφερνε φάντη μπαστούνι στο σπίτι τους, χωρίς
καν να τη ρωτήσει;

Αυτές οι σκέψεις ήταν βασανιστικές και η επιστροφή του Νικηφόρου πάντα μια τεράστια ανακούφιση.

Μέχρι να ξεκινήσει ξανά το μαρτύριο! Μέχρι την επόμενη φορά!

Κούνησε το κεφάλι και ένωσε τα δάκρυα που συγκρατούσε να μουσκεύουν ελεύθερα το πρόσωπό της.

Ω, μπαμπά, πόσο χαμένος πρέπει να ένωθες... Πόσο διχασμένος ανάμεσα στις δύο οικογένειές σου που μισούσαν η μία την άλλη...

Σήμερα, τη μέρα της κηδείας του, ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που συνειδητοποιούσε την απόγνωση του πατέρα της και δάγκωσε τα χείλη της για να μην ουρλιάξει.

Γιατί δε θα τον ξανάβλεπε πια. Γιατί δεν είχε προλάβει να του πει πως τον αγαπούσε και τον συγχωρούσε για όλα όσα είχαν συμβεί. Γιατί δεν είχε ζητήσει κι εκείνη τη συγγνώμη του...

Ένωσε τα πόδια της να λυγίζουν και το σώμα της γλίστρησε στο πάτωμα, καθώς λυγμοί συγκλόνισαν το είναι της. Και τότε έκλαψε σπαρακτικά. Έκλαψε για τον Νικηφόρο... Έκλαψε για τον εαυτό της... Έκλαψε για τις χαμένες αγάπες... Έκλαψε για το ευτυχισμένο τέλος που για εκείνον δεν ήρθε ποτέ... Έκλαψε... Έκλαψε πικρά...

Επειτα από μια συνταρακτική ανακάλυψη ο καθηγητής αρχαιολογίας Νικηφόρος Έξαρχος δολοφονείται από έναν αόρατο εχθρό που θέλει να σφετεριστεί το πολύτιμο εύρημά του. Συγκλονισμένες αλλά αποφασισμένες ως το μεδούλι οι δύο κόρες του, η Νίκη και η Ηλέκτρα, συμφωνούν να ξεπεράσουν τη μεταξύ τους αντιπάθεια και να συνεργαστούν, προκειμένου να μάθουν την αλήθεια για τον θάνατο του πατέρα τους. Σε έναν άνισο αγώνα με τον χρόνο παλεύουν να βρουν το κρυμμένο άγαλμα και να το παραδώσουν στα σωστά χέρια. Σύμμαχοί τους σε αυτό το επικίνδυνο ταξίδι ο αινιγματικός Μάρκος, ο γοητευτικός Τζον και ο τρελός φτερωτός θεός Έρωτας που φέρνει τα πάνω κάτω στη ζωή των τεσσάρων. Κυνηγημένοι από φανατικούς συλλέκτες, αντιμέτωποι με αδίστακτους αρχαιοκάπηλους και έχοντας απέναντί τους τη διαβόητη οργάνωση των Πενήντα Πέντε που φαίνεται να έχει μάτια παντού, προσπαθούν απεγνωσμένα να λύσουν γρίφους για να οδηγηθούν στην αλήθεια που στοίχισε τη ζωή του καθηγητή.

Ένα αρχαιολογικό θρίλερ που κόβει την ανάσα!

Ένα αγωνιώδες κυνηγητό, όπου κάθε δευτερόλεπτο είναι πολύτιμο!

Ένας ασφυκτικός κλοιός από θανάσιμους εχθρούς.

Δύο παθιασμένες ιστορίες αγάπης που ανθίζουν μέσα στην καταγίδα!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3579-4

9 786180 135794

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 24463

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η